
DE HONDS DAGEN.

Wanneer men de almanak raadpleegt dan blijkt het, dat wat men gewoon is de hondsdagen te noemen een periode is van ongeveer vijf weken, die aanvangt op den 24sten Juli en eindigt op den 26sten Augustus. Iedereen kent die periode en ook haren naam; en mocht hij ook gevaar loopen in ons land dien te vergeten, om de jaar of wat wordt

zij hem, evenals in dit jaar, weder versch in 't geheugen geprent.

Maar niet zoo bekend als die periode en die naam is aan menig een de herkomst van dezen laatste. Die naam dagteekent van ongeveer acht-en-twintig eeuwen voor onze jaartelling: wij hebben dien van de Egyptenaren.

Men moet weten dat de Egyptenaren het jaar stelden op 365 dagen, waardoor zij dus elk jaar ongeveer een vierde van een dag korter maakten dan het was, evenals dit in Europa geschiedde tot de invoering van de Juliaansche tijdrekening. Maar tusschen de Egyptenaren en de Europeanen na den tijd van JULIUS CAESAR bestond dit belangrijk verschil, dat zij niet, als deze, het te kort om de vier jaar vereffenden en zoo doende het ongerief, dat op den langen duur uit de misrekening kon voortvloeien, trachtten te voorkomen. Om de 1460 jaar eerst, dus telkens wanneer men 1460 kwartdagen of een gansch jaar ten achteren was, sprongen zij een jaar over en lieten dus, bij voorbeeld, op het jaar 1893 onmiddellijk het jaar 1895 volgen. Zoo kwam dus alles ten laatste in het reine, ten minste in theorie.

Maar hoe in de praktijk, wanneer de tijdregeling zóó is ingericht, dat 't elken jare wat de langste dag heet een kwart dag vroeger valt dan in het vorige jaar?; en dat wel bij een volk wiens bestaan grootendeels daarvan afhing, of de landbouwer den rechten tijd kende waarop de Nijl begon te wassen. Hierin nu werd door de priesters t' elken jare voorzien. Omstreeks dien tijd ging *Sirius*, de voornaamste ster uit het beeld »de Hond'', op als de zon onderging en het tijdstip, waarop dit plaats had, werd den volke met groote plechtigheid verkondigd. Waarschijnlijk zal ook zonder dat de landbouwer, door de ondervinding wijs geworden, wel eens omstreeks dien tijd zelf de oogen na zonsondergang op de oosterkim hebben gevestigd, om te zien of hij de eerste der *Hondssterren* ook daarboven zag schitteren, de ster die hem tot den arbeid riep en met het Nijlwater warme dagen bracht, *hondsdagen*.

Teengevolge van den achteruitgang der nachteveningen is het thans winter als *Sirius* met zonsondergang opgaat. Maar de traditie heeft den naam bewaard en dien voor goed gehecht aan de warme zomerdagen. Zij die zooveel eeuwen na ons zullen komen, als er nog verstrijken moeten eer, eenmaal sedert 4700 jaren, het nachteveningspunt een ganschen cirkel doorloopen heeft, zullen die dagen met recht met dien naam bestempelen.